

សៀវភៅដានីយ៍លៃ - លខេម្ពយរយហាសិបមួយ

និមិត្តរូបនៃព្រះវិហារ៖ ការបរិកសម្មដងអាចកំហាំងនៃនាក់ទំនងរវាងព្រះ
និងមនុស្ស

Jeff Pippenger
2024-03-22

ឈើច្រកទាំងពីរត្រូវបានគេដាក់គ្នាឱ្យកុលាយជាព្រះវិហារតម្លៃ។ ចំនួនស្រីបុរាណមួយ
ជាតិមិត្តភក្តិព្រះវិហារ
ហើយរយៈពេលស្រីបុរាណមួយនាំជាអ្វីដែលបំបែកការជាប់ជាឈ្មួញរយៈពេលរបស់នគរខាងជើង
ចេញពីការជាប់ជាឈ្មួញរបស់នគរខាងត្បូង។ នៅពេលការដានឈ្មួញទីបីសុទ្ធ
និងពលបរិវារ ត្រូវបានបញ្ចូលចំណែកចុងបញ្ចប់ ក្នុងឆ្នាំ 1798
នោះរយៈពេលស្រីបុរាណមួយនាំបានក្លាយជាឈើច្រកទាំងពីរឱ្យកុលាយជាព្រះវិហារ។
ចាប់ពីឆ្នាំ 723 មុន គ.ស. ដល់ឆ្នាំ 677 មុន គ.ស. ព្រះវិហារត្រូវបានបំផ្លាញចុះ
និងត្រូវបានដានឈ្មួញ។ នៅឆ្នាំ 1798 ការដានឈ្មួញបានបញ្ចប់ ហើយត្រឹមឆ្នាំ 1844
ព្រះវិហារមួយត្រូវបានស្ថាបនាឡើង។ នៅទីនោះ ពួកគេត្រូវបានកុលាយជាតិកម្ពុជា
មានសុភមង្គល ហើយឈប់ប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាអស់កល្បជានិច្ច។ នោះគឺជានៃការ
បំប្លែងការបោះបង្គោលនៅឆ្នាំ 1863 បានរុញច្រាននោះចេញពីដល់ឆ្នាំ 2001។

ប៉ុលកំណត់អត្តសញ្ញាណក្រុមជំនុំជាជួបកាយ ហើយព្រះគ្រីស្ទថាជាគុហនា
ហើយប៉ុលប្រស្នែបកាយជាតិមិត្តរូបនៃសាច់ឈាម។ សម្រាប់ប៉ុល ពាក្យ «សាច់ឈាម» និង
«រូបកាយ» អាចប្រើជំនួសគ្នាបាន។

ដុបិតបរិវារក្នុងគុណសម្បត្តិសាច់ឈាម នោះអ្នកក្នុងគុណនឹងស្តាប់;
ប៉ុន្តែបើដោយព្រះវិញ្ញាណ
អ្នកក្នុងគុណបុរាណកិច្ចការទាំងឡាយរបស់រូបកាយឱ្យស្តាប់
នោះអ្នកក្នុងគុណនឹងរស់។ រ៉ូម 8:13។

ការចងចាំព្រះវិហារមនុស្ស ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យការចងចាំព្រះវិហាររបស់ព្រះ។ រូបកាយ
ដល់ជាសាសនាចក្រ សូម្បីនឹងសាច់ឈាមក្នុងព្រះវិហាររបស់បុគ្គលម្នាក់។
នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់បុគ្គលម្នាក់ ចិត្តគំនិតជាគុហនា ហើយរូបកាយជាសាច់ឈាម។

ដុបិតយើងរាល់គ្នាជាអរយៈនៃរូបកាយទ្រង់ គឺជាសាច់នៃសាច់ទ្រង់
និងជាឆ្អឹងនៃឆ្អឹងទ្រង់។ ហេតុនេះហើយ
បុរសម្នាក់នឹងចាកចេញពីឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន
ហើយនឹងភ្ជាប់ជាប់នឹងភរិយារបស់ខ្លួន ហើយអ្នកទាំងពីរនឹងត្រឡប់ជាសាច់តម្លៃ។
នេះជាអាថ៌កំបាំងដ៏ធំមួយ ប៉ុន្តែខ្មែរនិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ។ អភោស្ត
5:30-32។

វិហារដល់យ៉ូហានត្រូវរស់ នៅពេលសួរគ្នាបែបនេះវាទីបុរាណសម្បត្តិការចាប់ផ្តើមនៃ
កិច្ចការបញ្ចប់អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះ នោះគឺជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ
ប៉ុន្តែវិហាររបស់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបភាពនៃព្រះវិហាររបស់ព្រះ។
វាទាំងពីរជាតិមិត្តភក្តិព្រះវិហារដល់អាចជំនួសគ្នាបាន។
ម៉ូសេបានស្តាប់នូវឈើច្រកទាំងពីររយៈពេលស្រីបុរាណមួយចុង

នៅពេលដែលលោកគួរមានបង្ហាញគំរូដែលលោកគួរប្រើ
នូវក្នុងការស្ថាបនារោងឧបសគ្គនៃនៃនី
គំរូនោះគួរមានយកមកពីព្រះវិហារនៃស្ថានសួគ៌។

ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះវិហារស្ថិតនៅស្ថានសួគ៌ ដដែលមានសម្បត្តិមកក្នុងសាច់ឈាម
ហើយទ្រង់តំណាងឲ្យគំរូនៃព្រះវិហារមនុស្ស
ព្រោះមនុស្សគួរមានបង្កើតឡើងតាមរូបអង្គទ្រង់។ ដោយហេតុនេះ
គំរូនៃព្រះវិហារមនុស្សគួរមានតំណាងដោយក្រមួសម្សីស្រីបបូរាណ។

បុរាណទាំងឡាយអាចប្រគល់ជូនគុណភាពក្នុងន័យព្រះយាករណ៍។ ដូច្នេះ
បុរាណដែលយ៉ូហានគួរមានប្រាប់ឲ្យរស់ មានតែពីរបន្ទប់ប៉ុណ្ណោះ
ដោយគ្មានទីលានខាងក្រៅឡើយ។ បន្ទប់ទីមួយតំណាងឲ្យបុរាណមនុស្ស គឺពួកជំនុំ
(កូនក្រមួ) ជាតិរូបកាយ ដែលជាសាច់ឈាម។ បន្ទប់ទីពីរតំណាងឲ្យបុរាណទេវភាព
គឺកូនកំលោះ សុតចេ កុហល ដែលជាចិត្តគំនិត។
សេចក្តីសន្យាដែលព្រះយេស៊ូវបានអស់កល្បជានិច្ច
ដែលគួរមានសម្រេចសម្រាប់មនុស្សមួយសន្លឹកស្រីបបួនពាន់នាក់នៅគ្រាចុងក្រោយ
គួរមានបង្ហាញដោយដំបងទាំងពីរនៃក្នុង អសេគោល ជំពូក ៣៧។
វាគួរមានបង្ហាញដោយបុរាណរបស់យ៉ូហាន ដែលមានពីរបន្ទប់។ វាគួរមានបង្ហាញដោយ
និយមន័យដាក់លាក់របស់ប៉ូលអំពីអាថ៌កំបាំងនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងអុនកជឿ
ដែលជាសេចក្តីសង្ឃឹមនៃវិញ្ញាណ។

ការងារនៃការបោះត្រាមនុស្សមួយសន្លឹកស្រីបបួនពាន់
គឺជាការងារនៃការរួមបញ្ចូលព្រះភាពជាមួយមនុស្សភាពជាអចិន្ត្រៃយ៍។
ការងារនោះគួរមានបញ្ចប់ក្នុងអំឡុងពេលនៃការបន្តលីសឡងេគុរីទី៧។
ការរួមបញ្ចូលនោះ គួរមានតំណាង បន្ទាប់ពីបន្ទាប់
តាមវិធីផ្សេងៗជាច្រើននៃក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ការងារនៃការរាប់ជាសុចរិត
និងការញែកជាបរិសុទ្ធ គឺជាពាក្យសព្ទខាងទេវវិទ្យាសម្រាប់ការងារនោះ។ ការរាប់ជាសុចរិត
គឺជាការងាររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកជំនួសរបស់យើង ហើយការញែកជាបរិសុទ្ធ
គឺជាការងាររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាគំរូរបស់យើង។
ការរាប់ជាសុចរិតតំណាងឲ្យសិទ្ធិរបស់យើងសម្រាប់ស្ថានសួគ៌
ហើយការញែកជាបរិសុទ្ធតំណាងឲ្យភាពសមស្របរបស់យើងសម្រាប់ស្ថានសួគ៌។
ការងារទាំងពីរនោះ គួរមាននាំមកដល់អុនកជឿ ដោយវត្ថុមាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
ការងារនោះ គួរមានតំណាងថាជាការសរសេរកិច្ចការនៃរបស់ព្រះនៃលើចិត្ត និងគំនិតរបស់
អស់អុនកដែលគួរមានទទួលបានក្នុងសេចក្តីសញ្ញាដ៏នៃអស់កល្បជានិច្ច។

“ចិត្ត” តំណាងឲ្យបន្ទប់នៃក្នុងព្រះវិហារ ដែលជាកន្លែងកុហលស្ថិតនៅ។
ចិត្តគឺជាអ្វីដែលគេហៅថា ធម្មជាតិខុតស្ត ជាការផ្ទុយនឹងសាច់ឈាម
ដែលជាធម្មជាតិទាប។ ចិត្តគួរមានតំណាងដោយគំនិតរបស់យើង
រីឯសាច់ឈាមគួរមានតំណាងដោយអារម្មណ៍របស់យើង។

«មនុស្សជាច្រើនប្រទះនូវភាពមិនសប្បាយចិត្តដោយឥតចាំបាច់។
ពួកគេបង្កើតគំនិតរបស់ខ្លួនចេញពីព្រះយេស៊ូវ ហើយផ្តោតលើខ្លួនឯងខ្ពស់ពេក។
ពួកគេធ្វើឲ្យការលំហែងក្នុងកុហលជាធំ ហើយនិយាយតែពាក្យហាក់ទឹកចិត្ត។
ពួកគេមានទោសពីអំពើហិង្សាដ៏ធំ»

គឺការគូរអង្គការនៃដោយគតចាំបាច់ព្រោះការរៀបចំតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។
ពីព្រោះអ្វីៗទាំងអស់ដដែលយើងមាន និងអ្វីៗទាំងអស់ដដែលយើងជា យើងជំពាក់ព្រះ។
ទ្រង់បានប្រទានអំណាចដល់យើង ដល់ដល់កម្មវិធីមួយ
មានលក្ខណៈស្រដៀងនឹងអំណាចដល់ទ្រង់ផ្ទាល់ទ្រង់មាន;
ហើយយើងគួរខិតខំជឿជាក់យ៉ាងអស់ពីចិត្ត ដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍អំណាចទាំងនេះ
មិនមែនដើម្បីបង្កគ្រោះថ្នាក់ និងលើកកម្ពស់ខ្លួនឯងទេ
ប៉ុន្តែដើម្បីលើកកម្ពស់ខ្លួន។»

«យើងមិនគួរអនុញ្ញាតឱ្យចិត្តគំនិតរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងពីភស្តុតាងចំពោះ
ព្រះឡើយ។ តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ យើងអាច ហើយក៏គួរតែមានសច្ចៈក្នុងខ្លួន
ហើយគួរតែបណ្តុះបណ្តាលនូវការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។ សូមប្រុងខ្លួននូវការគ្រប់គ្រង
មកឱ្យស្មើគ្នាជាមួយការចុះចូលចំពោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ
ហើយអារម្មណ៍ទាំងឡាយក៏ត្រូវស្មើគ្នាជាមួយការគ្រប់គ្រងរបស់ហេតុផល
និងសាសនាផងដែរ។ ការស្រមៃស្រមៃរបស់យើងមិនត្រូវបានប្រទានឱ្យយើង
ដើម្បីប្រើឱ្យវាវាងយងដោយគ្មានវិន័យ ហើយដើរតាមផ្លូវរបស់វាឯង
ដោយគ្មានការខិតខំណាមួយក្នុងការទប់ស្កាត់ និងបណ្តុះវិន័យនោះឡើយ។
បុរសិសបរិច្ច័យនៃគំនិត អារម្មណ៍ក៏នឹងខុសដែរ; ហើយគំនិត
និងអារម្មណ៍ដែលផ្តល់គុណនោះ បង្កកើតជាលក្ខណៈសីលធម៌។
កាលណាយើងសម្រេចថា ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ
យើងមិនត្រូវបានទាមទារឱ្យទប់ស្កាត់គំនិត និងអារម្មណ៍របស់យើងទេ
នោះយើងត្រូវបាននាំឱ្យស្មើគ្នាជាមួយឥទ្ធិពលនៃវេតាអាក្រក់
ហើយអញ្ជើញឱ្យគិតមាន និងការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកវា។
បុរសិសបរិច្ច័យនេះចាំបាច់ព្រោះចំណាប់អារម្មណ៍របស់យើង
ហើយអនុញ្ញាតឱ្យគំនិតរបស់យើងហូរទៅក្នុងផ្លូវនៃការសង្គម ការមិនជឿ
និងការអ្វីៗ នោះយើងនឹងគ្មានសច្ចៈក្នុងខ្លួន
ហើយជីវិតរបស់យើងនឹងបញ្ចេញជាបាបរាជ័យ។» Review and Herald, April 21, 1885.

ការគិត និងអារម្មណ៍ដែលរួមបញ្ចូលគ្នា បង្កកើតឡើងជាចរិតធម៌។
ចរិតរបស់យើងត្រូវបានបង្កកើតឡើងពីធម៌ជាតិទាបមួយ និងធម៌ជាតិខ្ពស់មួយ;
ចិត្តគំនិតគឺជាធម៌ជាតិខ្ពស់ ហើយបុរសិសបរិច្ច័យនៃគំនិតរបស់ចិត្តត្រូវបានកែជាបរិសុទ្ធ
អារម្មណ៍របស់យើងក៏នឹងត្រូវបានកែជាបរិសុទ្ធដែរ។ នេះគឺដោយសារថា
ចិត្តគំនិតជាធម៌ជាតិខ្ពស់ដល់គ្រប់គ្រង
ក្នុងចំណោមធម៌ជាតិទាំងពីរដែលបង្កកើតជាមនុស្សភាពរបស់យើង។ "អំណាច"
ទាំងឡាយ ដល់ត្រូវបាននាំឡើងជាផ្ទុកមួយនៃភស្តុតាងរបស់យើង គឺ
"ក្នុងកម្មវិធីមួយ," "ស្រដៀងនឹងអំណាចទាំងឡាយដដែល" ព្រះគ្រីស្ទ "ទ្រង់មាន,"
ព្រោះយើងត្រូវបានបង្កកើតតាមរូបភាពរបស់ទ្រង់ ហើយយើង "គួរខិតខំយ៉ាងអស់ពីចិត្ត
ដើម្បីអភិវឌ្ឍន៍" "អំណាច" ទាំងនោះ។

អំណាចទាំងឡាយដែលជាផ្ទុកនៃធម៌ជាតិខ្ពស់ខ្ពស់
ឬនៃចិត្តគំនិតរបស់មនុស្សម្នាក់ គឺការវិនិច្ឆ័យ ការចងចាំ មនសិការ
ហើយជាពិសេសគឺឆន្ទៈ។

«មនុស្សជាច្រើនកំពុងសួរថា "តើខ្ញុំត្រូវប្រគល់ខ្លួនខ្ញុំដល់ព្រះដោយរបៀបណា?"
អ្នកបុរាណចង់ថាខ្លួនអ្នកដល់ទ្រង់
ប៉ុន្តែអ្នកទទួលខុសត្រូវដោយក្នុងអំណាចសីលធម៌ ជាទាសករនៃការសង្គម។

ហើយសូមកុំភ្លេចការគ្រប់គ្រងរបស់ទម្រង់បំបែកដើម្បីកែលម្អហេតុការណ៍របស់អ្នក។
សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និងសេចក្តីសម្រេចចិត្តរបស់អ្នក
ប្រៀបធៀបជាមួយស្ថានភាពពិតប្រាកដ។ អ្នកមិនអាចគ្រប់គ្រងគំនិតរបស់អ្នក
កម្រិតផ្សេងៗរបស់អ្នក ឬសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់អ្នកបានឡើយ។
ការយល់ដឹងអំពីសេចក្តីសន្និដ្ឋានដែលអ្នកមានបំពាន
និងពាក្យបុគ្គលិកដែលអ្នកមានបោះបង់ចោល
ជួយឱ្យការទុកចិត្តរបស់អ្នកលើភាពសុមោះត្រង់របស់ខ្លួនឯងចុះខ្ពស់
ហើយបណ្តាលឱ្យអ្នកមានអារម្មណ៍ថា ព្រះមិនអាចទទួលយកអ្នកបានទេ។
ប៉ុន្តែអ្នកមិនចាំបាច់អស់សង្ឃឹមឡើយ។ អ្វីដែលអ្នកគួរយល់
គឺអំពីកម្រិតពិតនៃនេះ។
នេះហើយជាអំណាចគ្រប់គ្រងនៃក្នុងសភាពធម្មជាតិរបស់មនុស្ស
គឺជាអំណាចនៃការសម្រេចចិត្ត ឬនៃការជឿសរសើរ។
អ្វីៗទាំងអស់ពីផ្ទៃក្នុងនៃការប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវរបស់នេះ។
ព្រះមានបុរាណអំណាចនៃការជឿសរសើរដល់មនុស្ស ហើយអំណាចនោះជាប់ពួកគេ
ដើម្បីប្រើប្រាស់។ អ្នកមិនអាចផ្តល់បុព្វសិទ្ធិគ្រប់គ្រងអ្នកបានទេ
អ្នកមិនអាចដោយខ្លួនឯងផ្សាយសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់រាងកាយព្រះបានទេ
ប៉ុន្តែអ្នកអាចជឿសរសើរប្រើប្រាស់បាន។ អ្នកអាចផ្សាយនេះរបស់អ្នកដល់ទ្រង់;
បន្ទាប់មក ទ្រង់នឹងប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវនៃក្នុងអ្នក ទាំងឱ្យមានបំណង
និងឱ្យប្រព្រឹត្តតាមព្រះហឫទ័យដ៏ល្អរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ សភាពធម្មជាតិទាំងមូលរបស់
អ្នកនឹងស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ;
សេចក្តីស្មោះត្រង់របស់អ្នកនឹងផ្តល់ឱកាសដល់ទ្រង់
គំនិតរបស់អ្នកនឹងសុបិនជាមួយទ្រង់។»

«បំណងបុរាណនៃព្រះសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីបរិសុទ្ធ
គឺត្រឹមត្រូវតាមកម្រិតដែលវាបានទៅដល់; ប៉ុន្តែ បុរសនិយមនៃអ្នកឈប់ត្រឹមនេះ
វានឹងមិនមានប្រយោជន៍អ្វីសោះទេ។ មនុស្សជាច្រើននឹងត្រូវហាត់បង្រៀន
ខណៈដែលពុំសង្ឃឹម និងបុរាណនៃកុលាយជាគ្រីស្ទាន។
ពួកគេមិនបានមកដល់ចំណុចនៃការប្រគល់នេះផ្សាយដល់ព្រះទេ។ នៅពេលនេះ
ពួកគេមិនជឿសរសើរកុលាយជាគ្រីស្ទានឡើយ។»

«តាមរយៈការប្រើប្រាស់នេះឱ្យមានត្រឹមត្រូវ
អាចមានការផ្តល់បុព្វសិទ្ធិទាំងស្រុងមួយកំណត់ក្នុងជីវិតរបស់អ្នក។
ដោយប្រគល់នេះរបស់អ្នកផ្សាយដល់ព្រះគ្រីស្ទ
អ្នកបានភ្ជាប់ខ្លួនជាមួយនឹងព្រះចេស្តាដែលនៅលើសរសៃទាំងអំណាចគ្រប់គ្រង
និងអំណាចទាំងឡាយ។ អ្នកនឹងទទួលបានកម្រិតពិតប្រាកដ
ដើម្បីប្រើប្រាស់អ្នកឱ្យឈរមាំមួន ហើយដូច្នេះ
តាមរយៈការប្រគល់ខ្លួនជានិច្ចដល់ព្រះ
អ្នកនឹងត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី
គឺជាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿផងដែរ។ ជំហាននៃព្រះគ្រីស្ទ, 47, 48.

អំណាចចិត្តចង់ គឺជា «អំណាចគ្រប់គ្រង» នៅក្នុងធម្មជាតិរបស់មនុស្ស
ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងនោះស្ថិតនៅក្នុងបន្ទប់នៃព្រះវិហារមនុស្ស ដែលបានភ្ជាប់
«ជាមួយនឹងអំណាចដែលនៅលើសរសៃទាំងអំណាចគ្រប់គ្រង និងអំណាចទាំងឡាយ»។ ក្នុង
ដំណើរការប្រើប្រាស់ព្រះជាតិជាមួយនឹងមនុស្សជាតិកំណត់នៃក្នុងព្រះវិហារមនុស្ស
គឺជាបន្ទាយរឹងមាំនៃព្រះលើស។ មនុស្សគ្រប់រូបមានបន្ទាយរឹងមាំមួយ

ហើយវាក្យវាបានកាន់កាប់ដោយព្រះគ្រីស្ទ ឬដោយសក្យវដ៍ធំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

«នៅពេលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់យកកម្មសិទ្ធិលើបន្ទាយរឹងមាំនៃព្រលឹង
នោះភ្នាក់ងារមនុស្សសកលជាមួយនឹងទ្រង់។ ហើយអ្នកដទៃជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ
ដោយរកសាសនាចក្រដ៏ប្រសើរបស់ខ្លួន លើកទ្រង់ឡើងគ្រងរាជ្យក្នុងចិត្ត
ហើយស្ថាបនាបន្ទាប់បន្សំជាប់នឹងទ្រង់
នោះមានសុភមង្គលពីអនាគតរបស់មហាក្សត្រ។ ដោយហេតុប្រូមនឹងព្រះគ្រីស្ទ
គាត់ប្រមូលព្រះគុណទាំងឡាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមកកាន់ខ្លួន ហើយញែកមូលដ្ឋាន
បុរសិទ្ធភាព និងអំណាចថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ក្នុងការនាំព្រលឹងទាំងឡាយមករកទ្រង់។
ដោយការសហការជាមួយព្រះអង្គគ្រប់គ្រង គាត់ក្លាយជាឧបករណ៍មួយ
ដល់ព្រះបុរេវិញ្ញាណតាមរយៈគាត់។ បន្ទាប់មក នៅពេលសាតាំងមក
ហើយខិតខំយកកម្មសិទ្ធិលើព្រលឹង វាឃើញថា
ព្រះគ្រីស្ទបានផ្ទេរឱ្យគាត់ខ្ពស់ជាងបុរសខ្ពស់ដែលមានអារុធនោះទៅទៀត»។
Review and Herald, December 12, 1899.

បន្ទាយរឹងមាំនៃព្រលឹង គឺជាចិត្ត និង គំនិតរបស់មនុស្ស។
សេចក្តីសន្យានៃសេចក្តីសន្យាសម្រាប់មុនគេបំផុត
បញ្ជាក់អំពីសេចក្តីសន្យាសំខាន់បីយ៉ាងសម្រាប់អ្នកដទៃ។
គេត្រូវបានសន្យាថាមានដ៏សម្រាប់របស់នោះ
ដូចដែលសួនអង្កេតនៃទឹកដីសម្រាប់អាដាម និង អវ៉េ ដែលបន្ទាប់មកបានតំណាងឱ្យទី
កន្លែងសន្យាសម្រាប់សេចក្តីសន្យាសម្រាប់មុនគេបំផុតរបស់ទ្រង់ជាមួយអ៊ីស្រាអែលបុរាណ ហើយបន្ទាប់មកទៀត
បានតំណាងឱ្យទីកន្លែងវិញ្ញាណដ៏រុងរឿងសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ
ហើយទាំងបីនេះសុទ្ធតែផ្តល់សក្ខីភាព មួយបន្ទាប់មកលើមួយបន្ទាប់
ចំពោះសេចក្តីសន្យាអំពីផែនដីដែលត្រូវបានផ្ទេរឱ្យមុន សម្រាប់អស់អ្នកដទៃឈ្នះ
ដូចដែលទ្រង់បានឈ្នះ។

នៅពេលអាដាម និងអវ៉េបានប្រព្រឹត្តកំហុស ពួកគេត្រូវបាន «បំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយ»
ចេញពីសួនអង្កេតនៃអស់រយៈពេល «បុរេវិញ្ញាណ» ហើយត្រូវបានបំបែកពីសហស្សវត្សរ៍
ទើបនេះដ៏ត្រូវបានផ្ទេរឱ្យមុន ហើយសួនអង្កេតនៃត្រូវបានសុដ្ឋានឡើងវិញ។
ការបំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយរបស់អ៊ីស្រាអែលបុរាណអស់រយៈពេល «បុរេវិញ្ញាណ» នោះ
ត្រូវបានផ្ទេរជាដំណើរការបន្តបន្ទាប់ដោយការបំបែកខ្ចាត់ខ្ចាយរបស់អាដាម និងអវ៉េ។
សេចក្តីសន្យានៃសេចក្តីសន្យា ផ្តល់ទឹកដីមួយសម្រាប់ឱ្យស្ថានភាពនោះ
ហើយនោះគឺជាសេចក្តីសន្យាអំពីអង្កេតនៃដែលបានសុដ្ឋានឡើងវិញ។ ការជាន់ឈ្នះលើទីសក្ការៈ
និងពលបរិវារ តំណាងឱ្យការកើនឡើងដល់ដាច់ដៃពីពិបាកនៃក្នុងគ្រួសារមនុស្ស
ដែលបានចាប់ផ្តើមដោយកំហុសរបស់អាដាម។

សេចក្តីសន្យាពីរផ្សេងទៀតនៃសេចក្តីសន្យា គឺថា
អ្នកសុម្ភេស្វ័យគ្រប់គ្រងនឹងទទួលបានរូបកាយថ្មី និងគំនិតថ្មី គឺជាគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់។
រូបកាយ គឺជាសាច់ឈាម ជាធម្មជាតិទាប ហើយក្នុងទំនាក់ទំនងនឹងព្រះគ្រីស្ទ
វាគឺជាក្រុមជំនុំ។ ចំណែកគំនិត គឺជាធម្មជាតិខ្ពស់ជាង ហើយវាគឺជាអ្វីដែលបងស៊ី White
កំណត់ថា «បន្ទាយរឹងមាំនៃព្រលឹង»។ លោកប៉ូលបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា យើងទទួល
បានគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅខណៈពេលដែលយើងទទួលយកតម្រូវការនៃផែនដីល្អ
គឺនៅពេលដែលយើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត។ លោកបានបង្ហាញផងដែរថា
យើងមិនទទួលបានរូបកាយថ្មី និងមានសិរីល្អអញ្ចើយ រហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីរ។

មរិយាច្នេះ ខ្ញុំប្រាប់អាថ៌កំបាំងមួយដល់អ្នករាល់គ្នា៖
យើងមិនទាំងអស់គ្នានឹងដកេលក្នុង ប៉ុន្តែយើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវបានផ្តល់ឱកាស
ក្នុងមួយភ្លែត ក្នុងពេលវិចិត្រភ័ក្តិ នៅពេលត្រូវចែងក្រោយបន្តិចៗ
ដុំបិតត្រូវនឹងបន្តិចៗ
ហើយមនុស្សសុលាបនឹងត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដោយមិនចេះពុករលួយ
ហើយយើងនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱកាស ព្រោះអ្វីដែលពុករលួយនេះ
ត្រូវស្ថិតក្នុងការកាន់កាប់មិនចេះពុករលួយ ហើយអ្វីដែលសុលាបនេះ
ត្រូវស្ថិតក្នុងការកាន់កាប់មិនចេះស្ថិត។ ដូច្នេះ
នៅពេលអ្វីដែលពុករលួយនេះបានស្ថិតក្នុងការកាន់កាប់មិនចេះពុករលួយ
ហើយអ្វីដែលសុលាបនេះបានស្ថិតក្នុងការកាន់កាប់មិនចេះស្ថិត
នោះពាក្យដែលបានសរសេរក្នុងអំណាចនៃសម្បជញ្ញៈ
សេចក្តីសុលាបត្រូវបានលេបក្នុងដៃយើង។ ឱ សេចក្តីសុលាបអើយ
មុនរបស់អ្នកនោះឯណា? ឱ ផ្ទុះអើយ ដៃយើងរបស់អ្នកនោះឯណា?
មុនរបស់សេចក្តីសុលាបគឺអំពើហាប ហើយកម្ពស់របស់អំពើហាបគឺគ្រឿងយ៉ាងណា។ ១
គ្រឿងយ៉ាងណា 15:51-56។

សេចក្តីបង្កើនមួយ ដដែលមានប្រសាសន៍ថា កំណត់អត្តសញ្ញាណអស់អ្នកដែល
ធ្វើលើសចក្តីបង្កើនក្នុងក្រុមប្រឹក្សាដូចនេះថាជាអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ
នោះអះអាងថា
ព្រះគ្រីស្ទមិនដែលទទួលយករូបកាយមួយដែលស្ថិតនៅក្រោមឥទ្ធិពលនៃហោប
ដែលបានចាប់ផ្តើមប៉ះពាល់ដល់មនុស្សជាតិ ចាប់តាំងពីអំពើហាបរបស់អាដាមមកឡើយ។

ហើយវិញ្ញាណទាំងអស់នៃមិនទទួលស្គាល់ថា
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានយ៉ាងមកក្នុងសាច់ឈាមទេវវិញ្ញាណនោះមិនមកពីព្រះឡើយ
ហើយនេះហើយជាវិញ្ញាណរបស់អាន់ទីគ្រីស្ទ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានឮថា វាត្រូវមក
ហើយសូមប្រុងខ្លួន វាមាននៅក្នុងលោកីយ៍រួចហើយដែរ។ ១ យ៉ូហាន ៤:៣

ស្ថានភាពប្រឡង (អនុគ្រីស្ទ) ដែលបង្កើនអំពី "ការចាប់កំណើតឥតសៅហ្មង"
ដោយអះអាងថា ម៉ារៀ ត្រូវបានផ្ទុកឲ្យគ្រប់លក្ខខណ្ឌ ដូចអាដាម និងអវ៉ា
មុនពេលមានហាប
ដើម្បីឲ្យការប្រសូតរបស់ព្រះយេស៊ូវមានមូលដ្ឋានលើការចាប់កំណើតដោយទេវភាព
(ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ជាមួយនឹងមនុស្សភាពដ៏គ្រប់លក្ខខណ្ឌ (ម៉ារៀ)។
គោលលទ្ធផលមិនពិតអំពីការចាប់កំណើតឥតសៅហ្មង
មិនមែនកំពុងនិយាយអំពីពេលដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានចាប់កំណើតនៅក្នុងផ្ទះម៉ារៀទេ ប៉ុន្តែ
នគរកំពុងនិយាយអំពីរបៀបដែលម៉ារៀត្រូវបានចាប់កំណើតដោយសេចក្តីគ្រប់លក្ខខណ្ឌដូច
អាដាម និងអវ៉ា។ ការសន្និដ្ឋានថា សាច់ឈាមដែលព្រះគ្រីស្ទមានយកមកលើព្រះអង្គ
នៅពេលដែលព្រះអង្គយ៉ាងមកដើម្បីប្រោសលោះមនុស្ស ជាសាច់ឈាមឥតហាប
ដែលមិនមានផលប៉ះពាល់នៃព្រះពុទ្ធសាសនា នោះជាសេចក្តីបង្កើនរបស់អនុគ្រីស្ទ។

ដុំបិតមានអ្នកបោះបញ្ចេញនូវភាពជាច្រើនបានចូលមកក្នុងលោកីយ៍ហើយ
គឺអ្នកដែលមិនទទួលស្គាល់ថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមានយ៉ាងមកក្នុងសាច់ឈាម។
អ្នកនោះឯងជាអ្នកបោះបញ្ចេញនូវភាព និងជាមហេសីនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ២ យ៉ូហាន
១:៧។

នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទរូបមានបុរោសឲ្យរស់ឡើងវិញ
ការបំផុសគំនិតមានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នថា នៅពេលនោះ
ព្រះអង្គមានរូបកាយដ៏មានសិរិល្អអ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអង្គគឺជាធាតុដើមនៃការរស់ឡើងវិញ
របស់ពួកសុចរិតនៅពេលការយាងមកជាលើកទីពីរ ហើយនៅទីនោះហើយដែលយើងទទួលបាន
បន្ទូលសន្យាដែលស្នើសុំក្នុងព្រះបណ្ណាល័យថ្មីមួយ។

«ពេលវេលាមានមកដល់សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទយាងឡើងវិញនៅកាន់បល្ល័ង្កកន្លែងរូបិការបស់
ទ្រង់។ ក្នុងនាមជាព្រះអង្គអនុករណ៍នេះដ៏ទេវភាព
ទ្រង់ហៀបនឹងត្រឡប់ទៅកាន់រាងស្នាមស្នាមជាមួយនឹងរាងរាងនៃជ័យជម្នះ។
មុនពេលស្ថិត ទ្រង់មានបុរោសដល់ព្រះរូបិការបស់ទ្រង់ថា
“ទូលបង្គំមានបញ្ញត្តិការងារនៃព្រះអង្គមានបុរោសឲ្យទូលបង្គំធុរៈហើយ”។
យ៉ូហាន 17:4។ បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មានស្នាមនៅលើជ័យជម្នះ
ដ៏មុបិឲ្យសិស្សរបស់ទ្រង់មានស្នាមជិតស្និទ្ធនឹងទ្រង់ក្នុងរូបកាយដែលមានរស់ឡើងវិញ
ហើយពេញដោយសិរិល្អរបស់ទ្រង់។ ឥឡូវនេះ
ទ្រង់មានត្រឡប់ជាស្រពេសម្រាប់ការចាកលា។
ទ្រង់មានបញ្ញត្តិយ៉ាងច្បាស់អំពីសេចក្តីពិតថា
ទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គត្តិរោះដ៏មានព្រះជន្មមរ។
សិស្សរបស់ទ្រង់មិនចាំបាច់រាប់ថាទ្រង់ជាមួយនឹងជន្មទៀតឡើយ។
ពួកគេអាចនឹកឃើញទ្រង់ថា ពេញដោយសិរិល្អអន្តរាល់ព្រះមុខចក្រវាលស្នាមស្នាម»។
The Desire of Ages, 829.

ការសន្យាដែលស្នើសុំក្នុងព្រះបណ្ណាល័យថ្មីមួយសម្រាប់អាស័យនៅ
នឹងមានសម្រេចពេញលេញនៅលើជ័យជម្នះនៃជ័យជម្នះដែលគ្រូមានធុរៈឲ្យរស់ឡើងវិញ
នៅពេលអង្គនៃគ្រូមានសុភារឡើងវិញ ហើយ «បុរោសដង» (បុរោសពាន់ឆ្នាំ)
នៃការបំបែកខ្ទប់ខ្ទាបរបស់មនុស្សជាតិរបស់អាដាមទីមួយ មានបញ្ញត្តិ។
ការសន្យាដែលស្នើសុំក្នុងព្រះបណ្ណាល័យថ្មីមួយ និងមានសិរិល្អអ
គ្រូមានបុរោសនៃពេលការយាងមកជាលើកទីពីរ ក្នុងមួយបំប៉ិចក្នុងកែវ។

«រឿងរ៉ាវនៃបែបបទលើក ជាបុរោសបន្តមួយដែលមិនអាចស្របយកអស់បានឡើយ។
នៅក្នុងនោះ មានលាក់កំហាំង “ដម្ករនៃទ្រព្យសម្បត្តិ ទាំងនៃបុរោស
និងចំណេះដឹងរបស់ព្រះ”។ រ៉ូម 11:33។
យើងអស្ចារ្យចិត្តចំពោះការប្រឆាំងរបស់ព្រះអង្គសង្គត្តិរោះ
ក្នុងការផ្តល់បុរោសបល្ល័ង្កកន្លែងស្នាម មកជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ
ហើយការស្ថិតនៅជាមួយទ្រព្យនៃបុរោសបង្គំ មកជាមួយសត្វនៅក្នុងក្រលា។
មិនទាន់ភាព និងការពឹងផ្អែកលើខ្លួនឯងរបស់មនុស្ស
គ្រូមានស្ថិតិបន្តទៅលើចំពោះព្រះវត្ថុមានរបស់ទ្រង់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ
នេះគ្រាន់តែជាការចាប់ផ្តើមនៃការបន្តទ្រព្យអង្គដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។
សម្រាប់ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ ការទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស
នឹងជាការបន្តទ្រព្យសុទ្ធនៃតែតែនៃកំណត់ ទោះបីនៅពេលអាដាមនៅឈរ
នៅក្នុងភាពឥតទោសរបស់គាត់ក្នុងស្ថានអង្គនៃកំណត់។ ប៉ុន្តែ
ព្រះយេស៊ូវមានទទួលយកភាពជាមនុស្ស នៅពេលដែលពួកគេសម្របសម្រួលគ្រូមានធុរៈ
យន្តខុសគ្នាដោយអំពើហួសពីអស់រយៈពេលបួនពាន់ឆ្នាំ។
ដូចជាកូនចៅទាំងអស់របស់អាដាម
ទ្រង់មានទទួលយកលទ្ធផលនៃការប្រព្រឹត្តិការងាររបស់ក្រីក្រយិន័យដ៏ធំនៃពួកគេស។
លទ្ធផលទាំងនេះជាអ្វី នោះគ្រូមានបុរោសនៅក្នុងបុរោសក្នុងបុរោសខាងសាច់

ឈាមរបស់ទ្រង់នរោលើផែនដី។ ទ្រង់បានយាងមកដោយមានពូជពង្សសប្បែនោះ
ដើម្បីបិទកែវលក្ខណៈកុដព្រួយ និងការលុបបំបាត់របស់យើង
ហើយដើម្បីបុរោហិតឲ្យយើងនូវគំនូរដ៏រីកចម្រើនដែលមានអំពើហាបមួយ»។ The Desire of
Ages, 48.

នរោត្តមនុស្សសម្បជញ្ញាតមកលក្ខខណ្ឌនៃដំណឹងល្អ
នោះគាត់ទទួលបានចិត្តថ្មីមួយភ្លាមៗ គឺជាចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទទទួលបាន ប៉ុន្តែគាត់រងការ
ប្រដាប់ដៃប៉ុលកំហែងថា សាច់ឈាម នឹងត្រូវបានផ្តល់សេចក្តីសុខនៃពេលវេលាដ៏ល្អមកលើកទីពីរ។
ធម្មជាតិទាបជាង ដល់រូបមានអារម្មណ៍ទាំងឡាយ
មិនត្រូវបានលុបបំបាត់នរោត្តមបុរោហិតទេ។ អារម្មណ៍ទាំងនោះ
ដែលជាផ្នែកមួយនៃចរិតលក្ខណៈសីលធម៌
នឹងនរោត្តមចិត្តស្មោះត្រង់ដល់ការយាងមកលើកទីពីរ។
អារម្មណ៍ទាំងនោះតំណាងឲ្យបុរោហិតនៃអារម្មណ៍
ដែលមានការភ្ជាប់ទាក់ទងនឹងបុរោហិតអរម្មណ៍។
វាតំណាងឲ្យព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយដែលមានការភ្ជាប់ទាក់ទងនឹងបុរោហិតបុរោហិត។
ជាតិទាំងអស់នៃធម្មជាតិទាបជាងរបស់មនុស្ស ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអារម្មណ៍
ត្រូវបានបង្កើតជាពីរបុរោហិតមូលដ្ឋាន។
បុរោហិតអារម្មណ៍មួយគឺជានិរន្តរភាពនៃយើងបានទទួលមរតកពីបុរោហិតរបស់យើង
ហើយបុរោហិតអារម្មណ៍មួយទៀតគឺជានិរន្តរភាពនៃយើងបានបណ្តុះឡើង
ដែលយើងបានអភិវឌ្ឍន៍ដោយជម្រើសរបស់យើងផ្ទាល់។

ទំនៀមទម្លាប់នៃយើងបានទទួលមរតកមក
គឺគ្រាន់តែជាផ្នែកមួយនៃការរៀបចំចំណាប់របស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ
ហើយទំនៀមទម្លាប់នៃយើងបានទទួលមរតកមកខុសវិញ គឺមាននិរន្តរភាពនៃការអាក្រក់។
បុរោហិតនៃអារម្មណ៍ដែលបានបណ្តុះបណ្តាលឡើង
គឺជាអ្វីដែលយើងបង្កើតឡើងដោយការជ្រើសរើសរបស់ខ្លួនយើងផ្ទាល់
ហើយទំនៀមទម្លាប់នៃយើងបានទទួលមរតកមកនោះ ត្រូវបានបន្តផ្ទេរតាមរយៈ
«ច្បាប់ដ៏ធំនៃពូជពង្ស»។

ព្រះយេស៊ូវ «បានទទួលយកសភាពជាមនុស្ស នរោត្តមដែលពូជពង្សមនុស្សត្រូវបានចុះខុស
ដោយដោយអំពើហាបអស់រយៈពេលបួនពាន់ឆ្នាំ។ ដូចកូនចៅអាដាំគ្រប់រូប ទ្រង់បានទទួល
យកលទ្ធផលនៃការបុរោហិតការរបស់គ្រីស្ទយើងដ៏មហិមានព្រៃសាសន៍មរតក។
លទ្ធផលទាំងនេះជាអ្វី

នោះត្រូវបានបង្ហាញនៃកូនបុរោហិតនៃបុរោហិតរបស់ទ្រង់នរោត្តមនៃផែនដី។
ទ្រង់បានយាងមកជាមួយនឹងពូជសាសន៍មរតកប្រែនោះ ដើម្បីបិទកែវលក្ខណៈកុដព្រួយ
និងសេចក្តីលុបបំបាត់របស់យើង ហើយដើម្បីបុរោហិតគំនូរដ៏រីកចម្រើនដែលមានហាបដល់យើង»។
ជាមួយនឹងលទ្ធផលនៃការបុរោហិតការរបស់គ្រីស្ទយើងដ៏មហិមានព្រៃសាសន៍មរតកអស់រយៈ
ពេលបួនពាន់ឆ្នាំ

ព្រះយេស៊ូវតែងតែរក្សាទុកនិរន្តរភាពទាំងនោះឲ្យស្ថិតនៅក្នុងការគ្រប់គ្រង
ដោយការបុរោហិតរបស់ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់
ហើយទ្រង់មិនដែលសោះចូលរួមក្នុងការចិញ្ចឹមបណ្តុះអារម្មណ៍ហាបណាមួយឡើយ។

បើព្រះយេស៊ូវបានទទួលយករូបកាយមនុស្ស ដូចដែលបានតំណាងដោយអាដាម និងអេវ៉ា
មុនពួកគេបានបុរោហិតហាប

ដោយមិនមានទទួលយកផលវិបាកនៃការចុះខុសដោយរបស់មនុស្សជាតិ
ដែលមានកំណើតឡើងតាមរយៈការផ្តល់កំរិតចុះអស់រយៈពេលជាងបួនពាន់ឆ្នាំ នោះទ្រង់មិន
បានប្រទានគំរូមួយអំពីរបៀបដែលកូនរាល់គ្នាប្រកាន់តែរក្សាបាននូវភាពយកល្អនេះឡើយ។

យើងនឹងបន្តការសិក្សានេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«មនុស្សជាតិច្រើនមើលឯមូលដ្ឋាននេះរវាងព្រះគ្រីស្ទ និងសាតាំង
ថាមិនមានការពាក់ព័ន្ធពិសេសណាមួយចំពោះជីវិតរបស់ខ្លួនឡើយ;
ហើយសម្រាប់ពួកគេ វាមានការចាប់អារម្មណ៍តិចតួចប៉ុណ្ណោះ។
ប៉ុន្តែនៅក្នុងដៃនៃអំណាចនៃចិត្តរបស់មនុស្សគ្រប់រូប
ការប្រកួតប្រជែងនេះតែងតែត្រូវបានផ្ទុះឡើងមុតងហើយមុតងទៀត។
មិនដែលមាននរណាម្នាក់ចាកចេញពីជួរនៃអំពើអាក្រក់ មកបម្រើព្រះ
ដោយមិនជួបប្រទះនឹងការវាយប្រហាររបស់សាតាំងឡើយ។
សេចក្តីល្អប្លែងទាំងឡាយដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទាននោះ
គឺជាសេចក្តីល្អប្លែងដែលយើងឃើញថាពិបាកនឹងទប់ទល់យ៉ាងខ្លាំង។
វាត្រូវបានជំរុញមកលើព្រះអង្គក្នុងកម្រិតខ្ពស់ជាងចំពោះយើងប៉ុន្មាន
ដូចដែលព្រះលក្ខណៈរបស់ព្រះអង្គលើសលប់ជាងរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ។ ដោយមាន
ម្តងន័យគួរឱ្យសង្ស័យបំផុតនៃអំពើហិង្សារបស់លោកិយទាំងមូលសូមចិត្តលើព្រះអង្គ
ព្រះគ្រីស្ទបានឈរជាប់ក្នុងការសាកល្បងខាងសេចក្តីយុត្តិធម៌
ខាងសេចក្តីស្មោះត្រង់លោកិយ និងខាងសេចក្តីស្មោះត្រង់ចូលចិត្តការបង្កើនខ្លួន
ដែលនាំទៅរកការហ៊ានប្រមាថ។ ទាំងនេះហើយជាសេចក្តីល្អប្លែងដែលបានឈ្នះអាសាម
និងអង្គ ហើយដែលឈ្នះយើងបានយ៉ាងងាយស្រួលដែរ។»

សាតាំងបានចង់អុលនូវកាន់អំពើហិង្សារបស់អាសាមជាភស្តុតាងថា
គ្រីស្ទនិយមរបស់ព្រះទ្រង់អយុត្តិធម៌ ហើយមិនអាចត្រូវបានគោរពតាមមានឡើយ។
ក្នុងសភាពជាមនុស្សរបស់យើង ព្រះគ្រីស្ទត្រូវលោះការបរាជ័យរបស់អាសាម។ ប៉ុន្តែ
នៅពេលអាសាមត្រូវបានអនុកល្បងរាយប្រហារ
គ្មានផលប៉ះពាល់ណាមួយនៃអំពើហិង្សាបានសូមចិត្តលើគាត់ឡើយ។
គាត់ឈរនៅក្នុងកម្រិតខ្ពស់នៃភាពជាបុរសដ៏គួរឱ្យកត់សម្គាល់
ដោយមានកម្រិតខ្ពស់នៃការពេញលេញទាំងខាងគំនិត និងខាងរូបកាយ។
គាត់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយស៊ីលីអូនស្តេនអង្គនៃ
ហើយមានការប្រកួតប្រជែងទាក់ទងជាមួយរូងដៃមួយនឹងសត្វស្តេចស្តេច។
តែព្រះយេស៊ូវមិនដូចនោះទេ នៅពេលទ្រង់យាងចូលទៅក្នុងទីហោសថាន
ដើម្បីបើកកាំងនឹងសាតាំង។ អស់រយៈពេលបួនពាន់ឆ្នាំ
មនុស្សជាតិបានចុះទាំងកម្រិតខាងរូបកាយ អំណាចខាងគំនិត
និងតម្លៃខាងសីលធម៌; ហើយព្រះគ្រីស្ទបានទទួលយកលើអង្គទ្រង់នូវភាពទន់ខ្សោ
យនៃមនុស្សជាតិដែលបានផ្តល់កំរិតចុះ។ មានតែដោយរបៀបនេះប៉ុណ្ណោះ
ទ្រង់អាចសង្កត់ទ្រង់មនុស្សចេញពីជម្រកទៅទាបបំផុតនៃការផ្តល់កំរិតចុះក្រោមគោរពរបស់គេ។

«មានមនុស្សជាតិច្រើនអះអាងថា
ព្រះគ្រីស្ទមិនអាចត្រូវបានការល្អប្លែងយកល្អនេះឡើយ។ ដូច្នេះ
ទ្រង់ក៏មិនអាចត្រូវបានដាក់នៅក្នុងទីតាំងរបស់អាសាមបានដែរ; ទ្រង់ក៏មិនអាចទទួល
បានជ័យជម្នះដែលអាសាមបានបរាជ័យមិនអាចទទួលបាននោះដែរ។
បុរសិបយើងមានការប្រយុទ្ធនៃលំហកជាងដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រឈម
មិនថាក្នុងន័យណាមួយក៏ដោយ នោះទ្រង់ក៏នឹងមិនអាចជួយសង្កត់ទ្រង់យើងបានដែរ។

ប៉ុន្តែ ព្រះអង្គគង់នៅរស់យើងមានយកសភាពជាមនុស្ស
ដោយរួមទាំងភាពទន់ខុសដោយទាំងអស់របស់វា។ ទ្រង់មានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្ស
ដោយមានលទ្ធភាពនៃការចុះចាញ់ចំពោះការល្អប្លង់។
យើងគ្មានអ្វីគួរឱ្យទ្រង់លែងទ្រង់មិនមានទ្រង់ឡើយនោះឡើយ។»

«ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាជាមួយគ្នាបរិសុទ្ធនៅក្នុងសួនអង្រែនៃដំរី
ការបង្កើនបុរាណភាពជាមូលដ្ឋាននៃការល្អប្លង់ដ៏ធំលើកដំបូង។
គ្រប់កន្លែងដែលសេចក្តីរំលោភបានចាប់ផ្តើម
នោះការនៃការប្រឆាំងនឹងយើងក៏គួរចាប់ផ្តើមនៅទីនោះដែរ។
ដូចដែលអាដាមបានដួលដោយការបណ្តុះបណ្តាលដោយខ្លួនតាមការបង្កើនបុរាណភាព
នោះព្រះគ្រីស្ទក៏គួរឱ្យយើងដោយការបង្កើនការបង្កើនបុរាណភាពដែរ។
«ហើយក្រោយពីទ្រង់មានតម្រូវការអស់រយៈពេលស្រីបង្កើន និងស្រីបង្កើន
នោះទ្រង់ក៏ស្រឡាញ់ជាខ្លាំង។ ហើយកាលអ្នកល្អប្លង់មានមកឯទ្រង់ គេបានទូលថា
បើទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ ចូរបង្កើតឱ្យថ្មីទាំងនេះក្នុងយានដ៏បង្អស់។
ប៉ុន្តែទ្រង់មានព្រះបន្ទូលឆ្ងល់យើងថា មានសេចក្តីចង់ទុកមកថា
មនុស្សមិនអាចរស់ដោយសារតែប្លង់ប៉ុណ្ណោះទេ
គឺដោយសារគ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលដែលចេញមកពីព្រះឱស្សនព្រះផងដែរ។»

«ចាប់តាំងពីសម័យអាដាមរហូតដល់សម័យព្រះគ្រីស្ទ
ការបណ្តុះបណ្តាលដោយខ្លួនតាមសេចក្តីបុរាណភាពទាំងអស់បានបង្កើនអំណាចនៃភាព
និងចំណង់ចិត្តផ្ទាល់ខ្លួន ឱ្យខ្លាំងឡើង
រហូតដល់វាស្ថិតនៅក្នុងអំណាចគ្រប់គ្រងដោយគ្មានដៃនៃកំណត់។ ដូច្នេះ
មនុស្សមានធុរកិច្ចទាបថោក និងមានជំងឺ ហើយដោយខ្លួនឯង
ពួកគេមិនអាចឈ្នះលើវាបានឡើយ។ ជំនួសមនុស្ស ព្រះគ្រីស្ទបានឈ្នះ
ដោយស្វ័យការល្អប្លង់ដ៏ធំធេងបំផុត។ ដើម្បីប្រយោជន៍យើង
ទ្រង់បានប្រើការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដើម្បីរំលោភសេចក្តីយល់ឃើញ ឬសេចក្តីស្មោះ។
ហើយនៅក្នុងជ័យជម្នះដ៏ប្លង់នេះ ក៏មានបញ្ចេញផ្សេងទៀតពាក់ព័ន្ធផងដែរ
ដែលចូលរួមនៅក្នុងការស្វ័យទាំងអស់របស់យើងជាមួយអំណាចនៃភាពងងឹត»។ The
Desire of Ages, 117.